

ÀSIA: PERILL O OPORTUNITAT

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Quan una deslocalització ens afecta directament, no és fàcil ser objectiu, malgrat que per als centenars de milions de persones que viuen des del Golf Pèrsic fins al Mar de la Xina es tracti d'un cop de sort. Els occidentals hem oblidat que l'any 1700 la Xina i l'Índia generaven cadascuna d'elles un 23% de la renda mundial, lluny de l'actual 6% entre les dues. Les coses estan canviant de forma accelerada, tant en el consum com en la producció. Amb creixements del PIB del voltant del 10% i polítiques que han permès que milions de persones hagin superat el llindar de pobresa, les capacitats de consum que s'albiren són prometedores, tant per a empresaris locals com forans. Pel que fa a la producció, les xifres absolutes ens són més desfavorables, perquè una força de treball de milers de milions de persones és una amenaça competitiva d'escala planetària. Tot i això, segons un estudi del McKingsey Global Institute, la deslocalització d'un dòlar crea un valor afegit d'entre 1,45-1,47\$, dels quals els Estats Units en capturen entre 1,12-1,14\$, mentre que el país receptor, com la Xina o l'Índia, en reben 33 centaus. Potser és poca cosa, però ja no sorprèn ningú que empreses asiàtiques comprin empreses occidentals.

Alguns autors afirmen que l'allau asiàtica podria garantir una bona jubilació a la població envellida d'Amèrica, d'Europa i del Japó, perquè podria trobar en xinesos i indis el futurs compradors dels actius que aquella va preveure per fer front a la seva retirada. Potser no és tan dolenta la deslocalització i, al capdavall, els asiàtics tenen el mateix dret que nosaltres a consumir i, si el mercat és obert, ho és per tothom. Vés a saber si el que considerem un perill no serà, en realitat, la solució perquè no haguem de treballar fins als 90 anys!